

Arrest

nr. 194 530 van 30 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 februari 1968.

Op 7 augustus 2009 dient de verzoekende partij samen met haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij samen met haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Er wordt tevens de beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 augustus 2010 worden deze beslissingen ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 toch ontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Bij brief van 19 november 2012 wordt aan de verzoekende partij meegedeeld dat instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats, onder voorbehoud van voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verzoekende partij en haar gezin gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf van één jaar op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht.

Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een A-kaart.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de A-kaart.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2016 dient de verzoekende partij samen met haar gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 december 2016 onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op 22 mei 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: E.M.K.[...]
geboortedatum: 10.02.1968
geboorteplaats: Izemmouren
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.02.2016, aan betrokkene betekend op 03.03.2016.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij geeft in haar synthesememorie een letterlijke weergave weer van het verzoekschrift dat zij heeft ingediend tegen de beslissing van 24 april 2017 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze zaak is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bekend onder het rolnummer 207 422. In dit deel van het middel gaat de verzoekende partij verder in op de motieven van deze beslissing en betoogt zij dat er wel sprake is van buitengewone omstandigheden en dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij adstrueert de rest van haar middel als volgt in de synthesememorie:

“(…)

Samenvattend:

De door verzoekende partijen in de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 aangehaalde elementen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden door verzoekende partijen in België en niet vanuit Marokko wordt gedaan. De aanvraag had dan ook ontvankelijk verklaard moeten worden.

Verzoekende partijen tonen aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden overwegingen om te besluiten dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen “vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland” niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig en niet redelijk zijn en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 schenden dit in samenhang met de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen van de Grondwet, het IVRK en het EVRM.

Het eerste en enig middel is integraal ontvankelijk en gegrond.

Tot hier de letterlijke weergave van het eerste en enig middel van het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot onontvankelijk verklaring van voormelde aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 ingediend op 21 juni 2017 - de synthesesamenvatting door verzoekende partijen het gezin E. M. B. [...]

Zoals gezegd maken huidig verzoekende partijen deze argumentering tot de zijne, argumentering die mutatis mutandis van toepassing is op en geldt voor de bestreden beslissing.

Verzoekende partijen roepen aanvullend in het kader van het eerste en enig middel het hierna volgende in.

De bestreden beslissing schendt:

- artikel 7 1 eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;.

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”.

- artikel 74/14 §3 4° in samenhang met artikel 74/14 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“ §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten...§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:...4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;”.

De bestreden beslissing rept met geen woord over de belangen van de betrokken minderjarige kinderen terwijl de verwerende partij uiteraard goed weet dat er minderjarige kinderen betrokken zijn. Uit de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid of de verwerende partij rekening heeft gehouden met “het hoger belang van het kind” zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Door het feit dat hierover met geen woord wordt gerept, schendt de bestreden beslissing eveneens de motiveringsplicht zowel in de zin van het beginsel van behoorlijk bestuur als in de zin van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schendt de bestreden beslissing het hiervoor vermelde zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen zijn het dan ook niet eens met de overweging van de verwerende partij op pagina 19/21 van de nota dat “art. 74/13 vreemdelingenwet...geen dergelijke motiveringsplicht bevat”. De bestreden beslissing op zich moet voldoen aan de motiveringsplicht zowel in de zin van het beginsel van behoorlijk bestuur als in de zin van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit is in elk geval niet het geval.

Hierboven is uiteengezet dat de onontvankelijk verklaring van de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en derhalve ook de bestreden beslissing bepalingen van het IVRK, en het EVRM schendt. Aangezien de bestreden beslissing voormelde internationaal beschermde

grondrechten schendt, is aangetoond dat de bestreden beslissing indruist tegen artikel 7 1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Tot slot schendt de bestreden beslissing artikel 74/14 §3 in samenhang met artikel 74/14 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Er is immers geen afdoende, zorgvuldige en redelijke verantwoording om af te wijken van de 'normale' termijn om het grondgebied te verlaten, dit des te meer de concreet voorhanden zijnde elementen die het gezin X aanhaalt om de buitengewone omstandigheden van hun aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 te staven. Een loutere verwijzing naar een niet opgevolgd eerder bevel is in dit opzicht niet voldoende in het licht van voormelde motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, dit des te meer de beroepen tegen deze vermeende bevelen, dixit de advocaat die deze beroepen heeft ingediend, nog steeds hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Samenvattend:

Onafgezien van de link met de onontvankelijk verklaring van de aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, is de bestreden beslissing in elk geval onwettig.

Het eerste middel is integraal gegrond."

3.1.2. De nota met opmerkingen van de verwerende partij luidt als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet én een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: “(...)”

Uit de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat aldus niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te besluiten.

De verzoekende partij levert in haar enig middel kritiek op de afzonderlijke motieven van de bestreden beslissing, te beginnen met het feit dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij legaal verblijf in België heeft gehad. De verzoekende partij voert aan dat “zo maar eventjes 2 jaar legaal verblijf in België uit het oog wordt verloren”.

Dienaangaande benadrukt verweerder evenwel dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is gemotiveerd nopens de verblijfsrechtelijke voorgaanden van de verzoekende partij, met inbegrip van de periodes waarin de verzoekende partij over tijdelijk verblijf (A-kaart) beschikte.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing echter overwogen dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij werd ingetrokken, omdat de verzoekende partij niet langer voldeed aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Terwijl de verzoekende partij ter gelegenheid van deze intrekking van verblijf tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kreeg, doch verkoos om hieraan geen gevolg te geven en verder illegaal in het Rijk te verblijven.

Bijgevolg kan niet ernstig voorgehouden worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou hebben gehouden met de periode van legaal verblijf bij de beoordeling van de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden;

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaansrecht zou worden ontzegd, benadrukt verweerder nog dat uit de motieven van de bestreden beslissing nergens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging van oordeel is dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vanuit illegaal verblijf zou kunnen worden ingediend.

Tezamen met de overige door de verzoekende partij aangehaalde elementen is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel van oordeel dat de verzoekende partij zich niet op haar eerdere periode van legaal verblijf kan beroepen, vermits zij nadien een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontving en aldus in beginsel niet meer op het grondgebied vermocht te verblijven.

Terwijl nopens de overige aangevoerde elementen op omstandige wijze wordt overwogen om welke redenen deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, dewelke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend.

In een volgend onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op de argumentatie van de bestreden beslissing, dewelke betrekking heeft op het feit dat de beëindiging van het verblijf niet aan de verzoekende partij zelf zou kunnen worden verweten. De verzoekende partij voert aan dat wel degelijk beroep werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Tevens meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aangevoerde elementen heen fietst en deze niet naar behoren heeft onderzocht.

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad geen beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Het loutere feit dat gebeurlijk wel een annulatieberoep werd ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, doet aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan worden besloten dat de verzoekende partij niet zou betwisten dat zij niet meer beantwoordt aan de aan haar eerdere verblijf gestelde voorwaarden, dan nog dient te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht wordt overwogen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet niet als een soort hoger beroep kan worden aangewend tegen de intrekking van het eerdere verblijfsrecht.

Er weze verduidelijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is gerepliceerd op de beschouwingen van de verzoekende partij nopens de beëindiging van het eerdere wettelijke verblijf, waarbij terecht is gewezen op het feit dat deze beslissing is genomen op grond van de vaststelling dat de arbeidskaart van de verzoekende partij werd ingetrokken.

De verzoekende partij meent kennelijk dat deze intrekking van de arbeidskaart niet aan haar kan worden verweten, doch zulks doet uiteraard op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat het eerdere verblijf werd ingetrokken, terwijl een beroep van de verzoekende partij tegen de intrekking van de arbeidskaart door de geëigende beroepsinstanties niet werd ingewilligd.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op pertinente wijze gerepliceerd op het door de verzoekende partij aangehaalde element dat de intrekking van het eerdere verblijf niet aan haarzelf zou te wijten geweest zijn.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

Voorts levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de overwegingen met betrekking tot het langdurig verblijf in Nederland te kort door de bocht zouden zijn. De verzoekende partij voert aan dat zij haar banden met Nederland aanhaalde om aan te tonen dat er geen banden meer zijn met Marokko. De verzoekende meent dat dit gebrek aan banden met het land van herkomst rechtvaardigt dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend. Dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk heeft overwogen dat het lang verblijf in Nederland, alsook het feit dat verschillende familieleden de Nederlandse nationaliteit hebben bekomen geen elementen zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend.

Terwijl de beschouwingen van de verzoekende partij -als zou het langdurig verblijf in Nederland aantonen dat er geen banden met Marokko zouden zijn- afdoende worden weerlegd door de overweging dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in dit kader uitdrukkelijk heeft verwezen dat het lange verblijf in Nederland geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoekende partij is geboren en getogen in Marokko, zodat moet worden aangenomen dat zij daar wel degelijk nog banden heeft.

Terwijl het de verzoekende partij bovendien heeft overwogen dat de verzoekende partij beroep kan doen op ondersteuning door IOM bij een vrijwillige terugkeer, om zo de nodige steun te krijgen voor de terugreis. Om deze reden meent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij niet zonder meer kan voorhouden dat zij in Marokko niet in de basisbehoeften zou kunnen voorzien.

Verweerder merkt nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nergens overweegt dat de verzoekende partij zich tot de Nederlandse autoriteiten zou moeten wenden. Er wordt enkel overwogen dat het langdurig verblijf in Nederland en het feit dat men in Nederland familie heeft an sich geen elementen betreffen dewelke rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend.

In een volgend onderdeel meent de verzoekende partij dat de motivering met betrekking tot de minderjarige kinderen niet afdoende is. De verzoekende partij levert in dit kader kritiek op het feit dat haar minderjarige kinderen niet zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Terwijl de verzoekende partij het niet redelijk te verantwoorden vindt dat wordt uitgegaan van een band van de minderjarige kinderen met Marokko.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden onzegd.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. 105059 dd. 14-06-2013)

"(...)." (R.v.V. nr. 101 868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)

"(...)." (R.v.V. nr. 123.800 dd. 12.05.2014)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar minderjarige kinderen dienden te worden gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -rekening houdend met de door de verzoekende partij in de aanvraag tot verblijfsmachtiging aangehaalde elementen- afdoende rekening is gehouden met de situatie van de minderjarige kinderen.

Eén en ander kan niet dienstig worden betwist.

De verzoekende partij lijkt kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -naast de elementen die in het inleidend verzoekschrift werden aangebracht- uit eigen beweging nog bijkomende elementen in het voordeel van de verzoekende partij had moeten verzamelen.

Een dergelijk standpunt kan echter niet worden aangenomen.

Verweerder verduidelijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitsluitend onderzoek dient te voeren naar de elementen dewelke in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Zie ook: "(...)." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 124 304 van 21 mei 2014)

Met betrekking tot de resterende banden van de minderjarige kinderen met het land van herkomst merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allermindst kennelijk onredelijk heeft overwogen dat moet worden aangenomen dat de minderjarige kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko.

In dit kader heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat er mag vanuit gegaan worden dat de verzoekende partij haar minderjarige kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal heeft bijgebracht, inzonderheid gelet op het feit dat zij steeds moet hebben beseft dat het verblijfsrecht in België mogelijks slechts voorlopig was.

De verzoekende partij gaat hieraan volkomen voorbij en zij beperkt zich tot de bewering dat zij op 20-jarige leeftijd Marokko heeft verlaten voor Nederland.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij aldus minstens impliciet erkent dat moet worden aangenomen dat zij de Marokkaanse taal machtig is, zodat het niet kennelijk onredelijk is te verwachten dat zij haar minderjarige kinderen tot op zekere hoogte deze taal heeft bijgebracht, zolang de kans reëel was dat zij naar Marokko zouden moeten terugkeren.

Het loutere feit dat het eerdere verblijf in België niet te wijten zou zijn geweest aan de verzoekende partij zelf, doet niets af aan de vaststelling dat het verblijfsrecht wel degelijk werd ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Terwijl het -zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris ook beklemtoont in de bestreden beslissing- slechts tijdelijk verblijf betrof, zodat er geen enkele reden was voor de verzoekende partij om ervan uit te gaan dat zij onbeperkt verblijfsrecht in België zou verwerven.

De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij van oordeel is dat het schoollopen van haar minderjarige kinderen in België een buitengewone omstandigheid betreft, doch dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing terecht overwogen dat nergens blijkt dat de scholing niet in het land van herkomst zou kunnen worden verdergezet.

Zie ook: “(...)” (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

En ook: “(...)” (R.v.St. 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007 nr. 171.410)” (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

En ook: “(...)” (RvS 14 maart 2006 nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862)” (R.v.V. nr. 125.587 dd. 13.06.2014)

De verzoekende partij voert nog aan dat het niet zorgvuldig en onredelijk is om voorbij te gaan aan het feit dat de minderjarige kinderen in Marokko school zullen moeten lopen in een andere taal, met een ander geschrift, doch in dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat het de eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij betrof om haar minderjarige kinderen -zolang het verblijf in België tijdelijk geregeld was en minstens sedert de betekening van het vorige bevel- tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal bij te brengen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten kwade kan duiden dat haar minderjarige kinderen totaal onvoorbereid zouden zijn om verder in Marokko school te lopen.

Terwijl toch ook moet worden benadrukt dat in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens werd aangevoerd dat de scholing in het land van herkomst inderdaad onmogelijk zou zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overweegt dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen banden meer zou hebben met het land van herkomst, benadrukt verweerder nog dat de bewijslast in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekende vreemdeling.

Zie ook: “(...)” (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

“(...)” (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De verzoekende partij meent nog een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing te ontwaren, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwijst naar de ondersteuning door het IOM. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een verborgen agenda zou hebben en sowieso van plan is om de verblijfsaanvraag negatief af te wijzen.

Eén en ander is weinig ernstig.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging slechts naar de ondersteuning door het IOM heeft verwezen, in repleik op de bewering dat de verzoekende partij in het land van herkomst geen banden meer zou hebben en aldus niet in de basisbehoeften zou kunnen voorzien.

In dit kader is wel degelijk geheel terecht gewezen op de mogelijkheden waarvan vreemdelingen gebruik kunnen maken ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daar waar de verzoekende partij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging had aangevoerd dat een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zulks weerlegd door onder meer te verwijzen naar de reïntegratiebijstand door het IOM.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in elke hypothese de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij negatief zou willen afsluiten, vindt nergens steun in de stukken van het administratief dossier, zodat deze bewering niet kan worden aangenomen.

Tot slot levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat de elementen van integratie niet in overweging werden genomen als zijnde buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: "(...)" (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

"(...)" (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

"(...)" (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

"(...)" (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

"(...)" (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"(...)" (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"(...)" (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

"(...)" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij ook nog kritiek formuleert met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 24.04.2017, doordat deze tweede bestreden beslissing met geen woord rept over de belangen van de minderjarige kinderen.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek benadrukt verweerder vooreerst dat uit de eerste bestreden beslissing, dewelke dateert van dezelfde datum als de tweede bestreden beslissing, uitdrukkelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is gemotiveerd nopens de specifieke situatie van de minderjarige kinderen.

Het loutere feit dat deze motivering niet is overgenomen in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het feit dat de tweede bestreden beslissing geheel in overeenstemming met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is genomen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Tevens kan nog worden gewezen op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 24.04.2017 een synthesesnota opmaakte, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen.

In dit kader worden zowel nopens het hoger belang van de minderjarige kinderen, nopens het gezinsleven als nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij overwegingen gemaakt.

Zulks in combinatie met de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing toont aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op zorgvuldige en redelijke wijze, geheel in overeenstemming met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, heeft besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, doch dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij deze kritiek.

Op heden zijn bijna twee maanden verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing. Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

Ondergeschikt merkt verweerder op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet allerm minst kennelijk onredelijk geen termijn voor vrijwillig vertrek meer werd voorzien.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de verwijzing naar een niet-opgevolgd bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoende vindt, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de tweede bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt nog dat een gebeurlijk beroep tot nietigverklaring ,gericht tegen het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, geen schorsende werking heeft, zodat dit eerdere bevel geacht moet worden rechtsgeldig en uitvoerbaar te zijn totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het kader van een annulatieberoep uitspraak over doet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing te kennen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt bijgevolg geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RVS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De verzoekende partij betwist *in casu* dat de motivering afdoende is nu er geen afdoende, zorgvuldige en redelijke verantwoording te vinden is in de bestreden beslissing om af te wijken van de '*normale*' termijn om het grondgebied te verlaten. De loutere verwijzing naar een eerder, niet opgevolgd bevel is niet afdoende, daar er nog steeds een beroep hangende is tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten bij de Raad.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet daar het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek gebaseerd is op 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegelaten omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 (artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, *Zh en O*, C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Het Hof heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 het volgende gesteld: “69 *Vervolgens vloeit, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (zie arrest Boudjlida, C 249/13, EU:C:2014:2431, punt 51). Bovendien moeten, blijkens de overwegingen 2, 6, 11 en 24 van richtlijn 2008/115 en artikel 5 ervan, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, waaronder het evenredigheidsbeginsel, besluiten die op grond van die richtlijn worden genomen, per geval worden vastgesteld en moeten deze terdege rekening houden met de grondrechten van de betrokkene.*” Bijgevolg dient de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk in een terugkeerbesluit aan te geven welke termijn aan de vreemdeling wordt gegeven om (vrijwillig) het grondgebied te verlaten.

Op 4 april 2016 heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 ingediend bij de Raad. Bij arrest van 26 oktober 2017 met nummer 194 388 heeft de Raad de beslissing vernietigd. Bijgevolg is het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 *ex tunc* en *ex nunc* uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt ze geacht nooit te hebben bestaan. De gemachtigde van de staatssecretaris kan aldus niet dienstig verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 om te motiveren dat de verzoekende partij

geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en daarom de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen naar nul dagen, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt voorts niet onderbouwd door andere motieven. De Raad wijst er tot slot op dat een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een indicatie moet bevatten over de uitvoeringstermijn, namelijk van 0 tot 30 dagen, en het komt niet toe aan de Raad om dit te gaan bepalen in de plaats van de verwerende partij, wanneer de uitvoeringstermijn van nul dagen vernietigd wordt. Hiervoor kan verwezen worden naar de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld. De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. RYCKASEYS